

[Starcke.]

ind over for det, som er Aarsagen til, at Arbejdskonflikterne fremkaldes, at man ikke blot lægger en Spændetrøje paa Erhvervslevet for at hindre for store Udslag, naar det faar Krampe.

Vi har gennem den Skattelovgivning, som vi har gennemført siden Systemskiftet, hvor en Hovedpart af Skatterne er lagt over paa Arbejdet, paa Forbruget, paa Dygtighed, paa Sparsommelighed, netop vanskeliggjort det for det produktive Arbejde, idet det er Arbejderne og Arbejdsgiverne — herved forstaar jeg hele det arbejdende og producerende Samfund, Bønder og Landbrugere medindbefattet, Handel og Transport medindbefattet —, som straffes gennem denne Udvikling af Skatterne. Man har ført Arbejdere, Bønder, Husmænd, Handelsfolk, alle producerende, alle forbrugende Mennesker i Samfundet om ved Næsen; derfor er det, de har faaet saa lange Næser.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Statsminister: Hvad tænker Regeringen og Statsmagten at gøre i de Tilfælde, hvor i Fremtiden — maaske det gælder allerede nu — Parterne ikke kan blive enige, men Mæglingsforslag eller Voldgiftsordning bliver gennemført, og de vedkommende saa nægter at arbejde eller nægter at bestille noget virkeligt paa deres Arbejdsplads? Vil man da skride videre ad denne Linie, vil man da gaa til at indføre Tvangsarbejde igen, udvikle Hoveri eller indføre Vornedskab, eller hvor vil man standse i denne Udvikling?

Vi har set den Indflydelse, som Hegel har haft i Tyskland, da han inspirerede Karl Marx til hans Filosofi og senere Adolf Hitler til hans Filosofi (*Hans Hedtoft*: Det var en kedelig Sammenstilling!). Det var en meget kedelig Sammenstilling, desværre er den rigtig. De har nemlig bygget paa Hegels gamle Lære om Statsmagts Selvherlighed, den tyske Statstankes Arrogance. For dem, ligesom for visse danske Socialister, er det saadan, at Menneskene er til for Statens Skyld. Gammel nordisk Sæd og Skik har altid betragtet Staten som et Organ, der var til for Menneskenes Skyld, for at løse bestemte Funktioner inden for det menneskelige Samfund.

Jeg tror, det er paa Tide, at den danske Arbejderstand gnider sine Øjne og lukker sine Øjne op og afvikler sin gamle Overtro paa Karl Marx. Der er jo alligevel ingen, der tror paa Karl Marx mere. (*Aksel Larsen*: Jo, her!). Han betragtes som en forvirret og ganske forældet økonomisk Tænker, som kun længst forældede Kommunistere endnu tror paa. Karl Marx er ved Skæb-

nens Ironi kommet til at staa som en Førerskikkelse inden for Arbejderbevægelsen, eller har gjort det, og det er en Skæbnens Ironi, for var der noget, Karl Marx afskyede, var det Arbejdet. For Karl Marx begyndte Tilværelsen først efter Fyraften, Arbejdet var noget, man skulde have overstaaet saa hurtigt som overhovedet muligt. Er der noget den danske Arbejderstand er indstillet paa, saa er det Arbejdet, og ikke bare at faa det overstaaet og leve af Understøttelse og Lønkampe, hvor Hr. Aksel Larsen f. Eks. ...

Første Næstformand (Arnth Jensen):
Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen.

Starcke: ... hvor det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen f. Eks. er med til at vedligeholde disse Lønkampe for at bortlede Arbejdernes Opmærksomhed fra det væsentlige. Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen er Tilhænger af Strejkeretten. Deraf maa logisk vel nok følge, at han ogsaa er Tilhænger af Lockoutretten. Paa dette Omraade er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen. Jeg har den Opfattelse, at den enkelte maa have Lov til frit at forlade det Arbejde, som ikke passer ham, naar han ellers overholder de Overenskomster, han har indgaaet.

Man maa have Lov til at opsigte Overenskomster med lovligt Varsel og have Lov til at forlade det Arbejde, som ikke passer en. Jeg vil endogsaa gaa med til, at man maa have Lov til at gøre det i Fællesskab, paa Tælling, som man kalder det, i almindelige Strejker. Men jeg kan ikke anerkende, at man skal gaa den Tak videre, at de Mennesker, der ønsker at gennemføre en Strejke eller en Lockout inden for deres Omraader, skal kunne tvinge andre til at gaa med. Det er dette Overgreb i Forlængelsen, som bryder med Friheden, og som netop gør Strejkerne og Lockouterne til Voldshandlinger over for det øvrige Samfund. Man kunde jo ogsaa have Lyst til at spørge: Naar Arbejdsgiverne forlanger Ret til Lockout og Arbejdere forlanger Ret til Strejke, kan de saa i Grunden samtidig forlange, at andre, medens de lockouter, og medens de strejker, skal være forpligtede til at arbejde og betjene dem? For saaledes er det dog faktisk, at de vil meget have sig frabedt, at andre Mennesker nægtede at levere dem Vand, Gas, Lys eller Lægehjælp.

Vi fra vor Side foreslog under Forhandlingerne om Slagterikonflikten, at Opmærksomheden igen blev rettet paa Parternes gamle Forslag om, at der ad frivillig Vej